

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ.

Τόμος Δ'.
ΑΡΙΘΜ. 18 (90).

Συνδρομή άρχομένη από 1. Γανουαρίου και 1. Γουλιου ινάτου Γτους, Ιξάμηνος μόνου
και προσηλητικία: Πανταχού φραγκ. χρ. 10 ή μάκρ. 8.

ΕΤΟΣ Δ.

τῆ 15/27. Σεπτεμβρίου 1888

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΑΣ.

Ἐγεννήθη ἐν Μηθύμνῃ τῆς Λέσβου καὶ δεκαετῆς μετέβη εἰς Ἀθήνας, ὅπου διήκουσε τὰ μαθήματα τοῦ ἐλληνικοῦ σχολείου καὶ γυμνασίου. Φοιτήσας δ' ἐπὶ διετίαν εἰς τὸ ἡμέτερον Πανεπιστήμιον μετέβη εἰς Μόναχον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Würzburg ὅπου διήκουσε μετὰ μεγάλου ζήλου τὰς ἰατρικὰς σπουδὰς καὶ ἀνηγορεύθη διδάκτωρ. Καθηγηταὶ τοῦ ὑπῆρξαν ὁ Βιργάβ, ὁ Kölliker, ὁ Heinrich Müller, ὁ Bamberger, ὁ Scanzoni, ὁ Scherer, ὁ Friedreich. Μετὰ ἐνιαυσίαν δ' ἐν Βερολίῳ διαμονὴν μετέβη εἰς Βιέννην, ἧς τὴν ἰατρικὴν σχολὴν ἐλάμπρυνον τότε τὰ ὀνόματα τῶν Oppolzer, Skoda, Rokitsansky, Hebra καὶ ἄλλων.

Τῷ 1861 κατήλθεν εἰς Ἀθήνας καὶ διορίσθη μετ' ὀλίγον βοηθὸς τῆς Ἀστυκλινικῆς καὶ μετὰ δύο ἔτη ὑφηγητὴς τῆς παθολογικῆς Ἀνατομίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Ταχέως προσέβηκεν ὁ κ. Καραμήτσας διὰ τῆς ἐπιμελείας, τῆς φιλοπονίας καὶ τοῦ ἐρασμοῦ ἡθους τοῦ τὴν ἀμέριστον ἀγάπην καὶ ὑπόληψιν τῶν τε συναδελφῶν του καὶ ἐκείνων ὑπὲρ ὧν ἐργάσθη. Τῷ 1867 ἐδημοσίευσεν „Ἐγχειρίδιον Φυσιολογίας τοῦ Ἄνθρωπου, Τεύχος Α'“ ὁμοφώνως βραβευθὲν ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἰατρικῆς Ἐταιρίας ἐν τῷ Συμβουλευτικῷ ἀγῶνι. Ἡ βράβεισις τοῦ Ἐγχει-

ΚΛΕΙΩ. ΤΟΜΟΣ Δ'.

ρίδιου τούτου προκάλεσεν ἐμπάθη καὶ ἀδίκον ἀγῶνα, καθ' ὃν ὁ κ. Καραμήτσας ἐπεδείξατο βαθεῖαν ἐπιστημοσύνην, ἀπαράμυλλον δεινότητα καὶ κατὰ τὸ δυνατόν κοσμιότητα ὕφους, ἐπεσπάσατο δὲ τὰς εὐκαιρίας συμπαθείας ἀπάντων τῶν συναδελφῶν του καὶ ἐξῆλθεν ἐπὶ τέλους τοῦ ἀγῶνος νικητὴς. Εἰς τὴν φιλοπονίαν δὲ καὶ δραστηριότητά του ὀφείλεται ἡ ἀπὸ τοῦ 1869—1876 ἐκδοσις τοῦ „Ἀσκληπιοῦ“, περιοδικοῦ συγγράμματος τῆς ἐν Ἀθήναις Ἰατρικῆς Ἐταιρίας, ἐν ᾧ πολλὰς ἐδημοσίευσεν ἀξιολόγους διατριβὰς.

Τῷ 1873 ἐδημοσίευσεν τὴν μετάφρασιν τῆς εἰδικῆς νοσολογίας καὶ θεραπευτικῆς τοῦ Niemeyer, ἣν, διασκευασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ E. Seitz, μετέφρασε καὶ ἐξέδωκεν ἐκ δευτέρου (1879—1883), ἐπαυξήσας αὐτὴν διὰ τῶν σπουδαίων σημειώσεων καὶ προσθηκῶν, ὥστε οὐδὲν θὰ ἐκώλυε τὸν κ. Καραμήτσαν νὰ εἴπῃ, ὅτι ἴδιον ἔργον ἐπιλοπόνῃσεν. Τὸ ἔργον τοῦτο, πληρέστατα ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὰς ἐν Ἑλλάδι ἀνάγκας τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης εἶνε ἐν ἐκ τῶν ὀλιγίστων, ἕσα μεθ' ὑπερηφανείας δύναται νὰ ἐπιδείξῃ ἡ νεωτέρα ἡμῶν ἰατρικὴ φιλολογία, ὠφέλησε δὲ τὰ μέγιστα καὶ ἀνεκούφισεν τοὺς σπουδαστὰς τῆς ἰατρικῆς, ὧν ἡ πρὸς τὸν σεβαστὸν καθηγητὴν ται

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΑΣ.
Καθηγητὴς ἐν τῷ ἔθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

πρὸς τὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ νοσοῦντος.

Ἡ μάγισσα ὤφειλεν εἰς τὸν δαίμονά της ὑπακοῆν καὶ ἐνήργει διὰ λογαριασμόν του, προφητεύουσα καὶ μαγεύουσα. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τοῦ μαγεύειν ὁ διάβολος ἐδίδεν εἰς τὸ θῦμά του κόνιν τινὰ μαγικὴν, ἣτις μιγνυομένη μετὰ τῆς τροφῆς ἐνὸς ἀνθρώπου, ἐπέφερον ἀμέσως τὸν αἰφνῆδιον ἢ βραδὺν αὐτοῦ θάνατον. Σκορπιζούσα τὴν κόνιν ταύτην ἡ μάγισσα ἠδύνατο νὰ θανατώσῃ τοὺς διαβάτας· νὰ ἐξολοθρεύσῃ ὀλοκλήρους ἀγροὺς μὲ κάμπας, σκώληκας, χελώνας καὶ ὄφεις, ἀπαγγέλλουσα ἐπιθετὴν τινὰ ἢ μαγικὴν ῥήσιν, οἷα π. χ. ἡ ἐξῆς: „Ἰὼθ, ἀγλαναβαρῶθ ἐλ ἀβιελ ενα θιελ ἀμασι σιδερνελ γαῦες φολονια ελια ἰσχυρὸς ἀθάνατος ὑμᾶς ελι μεσσιας“. Ἡ κόνις, ἥτις εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀμυήτων ἦτο παντελῶς ἀνεπιβλαβής, παρεσκευάζετο ἐκ πτωμάτων μικρῶν παιδιῶν καὶ ζωμοῦ χελώνης. Καὶ ἀκριβῶς τὸ μὴ ἐπιβλαβὲς τῆς κόνεως ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν δικαστῶν ὡς ἐπιβαρυντικὸν τεκμήριον περὶ τῆς ἐνοχῆς τῶν κατηγορουμένων.

Ὅσοι ἐνόμιζον ἑαυτοὺς μαγευμένους, ἐσπευδον συνήθως νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τοὺς ἐξορκισμοὺς ἐνὸς οἰουδήποτε μοναχοῦ ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Ἰησοῦιτῶν, Καπουκίνων, ἢ Δομινικανῶν, οἵτινες ὠρισμένους τινὰς τύπους εὐχῶν ὀγκώδη ἀποτελοῦντας τόμον ἐκ τετρακοσίων σελίδων περιάγοντες καὶ πωλοῦντες καὶ καπηλεύοντες ἐξεμεταλλεύοντο λίαν ἐπιπερδῶς τὴν ἀμάθειαν καὶ δεσποδαιμονίαν τοῦ πλήθους. Τὸ κάλλιστον ὄμιος καὶ συνηθέστατον ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἦτο ἡ ἀνίχνευσις καὶ καταδίωξις τοῦ αὐτουργοῦ τῆς μαγείας. Πρὸς ἀνεύρεσιν καὶ ἀναγνώρισιν αὐτοῦ μετεχειρίζοντο τὸ ἐξῆς ἀσφαλέςτατον μέσον: ἔβραζον ἐγγελεύει ἐντὸς καινουργοῦς πηλίνου ἀγγείου ἐπὶ δρυῖνων ξύλων. Ὁ πρῶτος ἀνθρώπος, ὅστις παρουσιάζετο κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως ταύτης, ἐθεωρεῖτο μετὰ βεβαιότητος ὡς ὁ αὐτουργὸς τοῦ ἐγκλήματος καὶ κατηγορεῖτο ἀμέσως, ἀνευ περαιτέρω ἐρευνῶν καὶ ἀνακρίσεων, ἐπὶ μαγείᾳ. Ὁ μάγος ἢ ἡ μάγισσα ἠδύνατο νὰ ἀπαλλάτῃ πάλιν τῆς ἐπιθετῆς τὸν μαγευμένον, ἐπικαλουμένη τὸν διάβολον καὶ ἐμβαπτίζουσα μίαν λίτραν ἄρτου ἐντὸς ἡγιασμένου ὕδατος(!).

Ὁ μάγος αὐτὸς ἢ μᾶλλον ἡ μάγισσα (διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦσαν γυναῖκες αἱ ἐκλεκταὶ τοῦ διαβόλου), οὐδὲν εὐρίσκειτο εἰς εὐάρεστον καὶ ἐπίζηλον θέσιν. Ὅχι μόνον ἐψεύδοντο πολλάκις τῶν ἐλπίδων καὶ ἠπατώοντο ἐν ταῖς προσδοκίαις αὐτῶν παρὰ τοῦ δαίμονός των, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐλαχίστην ποσότητα ἀπειθείαν καὶ παρακοῆν ἐτύποντο καὶ ἐμαστιζόντο ὑπὸ αὐτοῦ. Πολλάκις μάλιστα ὁ διάβολος ἐσπύχετο εἰς τὸ θῦμά του, προὔξενε εἰς αὐτὸ τρομερωτάτους σπασμούς καὶ ἐξέφερε διὰ τοῦ στόματός του τὰς φοβερωτάτας κατὰ τοῦ Θεοῦ βλαφημίας. Τοῦτο συνέβαινε συχνότατα κατὰ τοὺς ἐξορκισμοὺς. Ἡ δυστυχὴς γυνὴ συνεστρέφετο ὑπὸ τοὺς φρικώδεστάτους σπασμούς, οἱ ἀντίχειρες συνεσπώντο καὶ ἐστεροῦντο εἰς τὴν κεκλεισμένην χεῖρα ἀδιασπᾶτως, ὁ σατανᾶς διέστρεφε καὶ παρεμόρφου τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της, ἐξέπεμπε φοβερωτάτας κραυγὰς ἐκ τοῦ στόματός της ἐξήρχετο ἀφρός, καὶ ἐνῶ ἡ δαιμονιολήπτης καταλαμβάνετο ὑπὸ ἑμετοῦ, διεξέφευγεν ὁ διάβολος διὰ τοῦ στόματός της. Ἄλλοτε πάλιν ἐτελείωνεν ἢ ὅλη σκηνή, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀσθενὴς ἐζήτει νὰ κατακρημνηθῆ ἀπὸ τοῦ παραθύρου. Τοιαῦτα σκηνὰ συνβαίνουν συνήθως συχνότερον κατὰ τὴν θεϊαν λειτουργίαν.

Ὡς ἀνωτέρω ὑπὲρβηθημεν, ὁ διάβολος συνήθως τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κατὰ τὸ „Σάββατον“,

καθ' ὃ παρῶδοντο αἱ θρησκευτικαὶ ἱεροτελεστία. Τὸ μικρὸν „Σάββατον“ ἦτο διὰ τοὺς δαίμονας μικρᾶς τινος περιοχῆς, τὸ δὲ μέγα „Σάββατον“ διὰ τοὺς δαίμονας ὀλοκλήρου ἐπαρχίας. Ἡ ἑορτὴ αὕτη ἐτελεῖτο ἐν ἀποκέντρῳ τινὶ καὶ ἐρήμῳ χώρᾳ, οἷον ἐν τινὶ δρυμῷ, ἐν τινὶ ἐρήμῳ κοιμητηρίῳ ἢ μοναστηρίῳ ἢ ὑπὸ τινὰ ἀγγόνῃν. Ἐκ τῶν καπνοδοχῶν προκύπτουσαι καὶ ἱππεύουσαι ἐπὶ μακρῶν σαρώθρων συνέρχονται τῇ διαταγῇ τοῦ διαβόλου ἀπανταχόθεν αἱ μάγισσαι, ἀφοῦ προηγουμένως τρίψασαι τὰ μέλη μὲ ἀλοιφὴν τινὰ ἐκ τιμηλῆς πτωμάτων καὶ βίζης μανδραγόρου προσεκτῆσαντο τὴν ἱκανότητα τῆς διὰ τῶν ἀέριων πτήσεως. — Σήμερον ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη, ὅτι ἡ ἀλοιφὴ ἐκείνη κατεσκευάζετο ἐκ τοῦ ὀποῦ τοῦ δηλητηριώδους στρύχνου, τῆς βίζης μανδραγόρου καὶ τοῦ μανικοῦ στρύχνου, τὰ ὅποια παράγουσιν ἰδίως συναφεῖς καὶ ἐπὶ μακρὸν διαρκούσας ἀπάτας τῶν αἰσθήσεων.

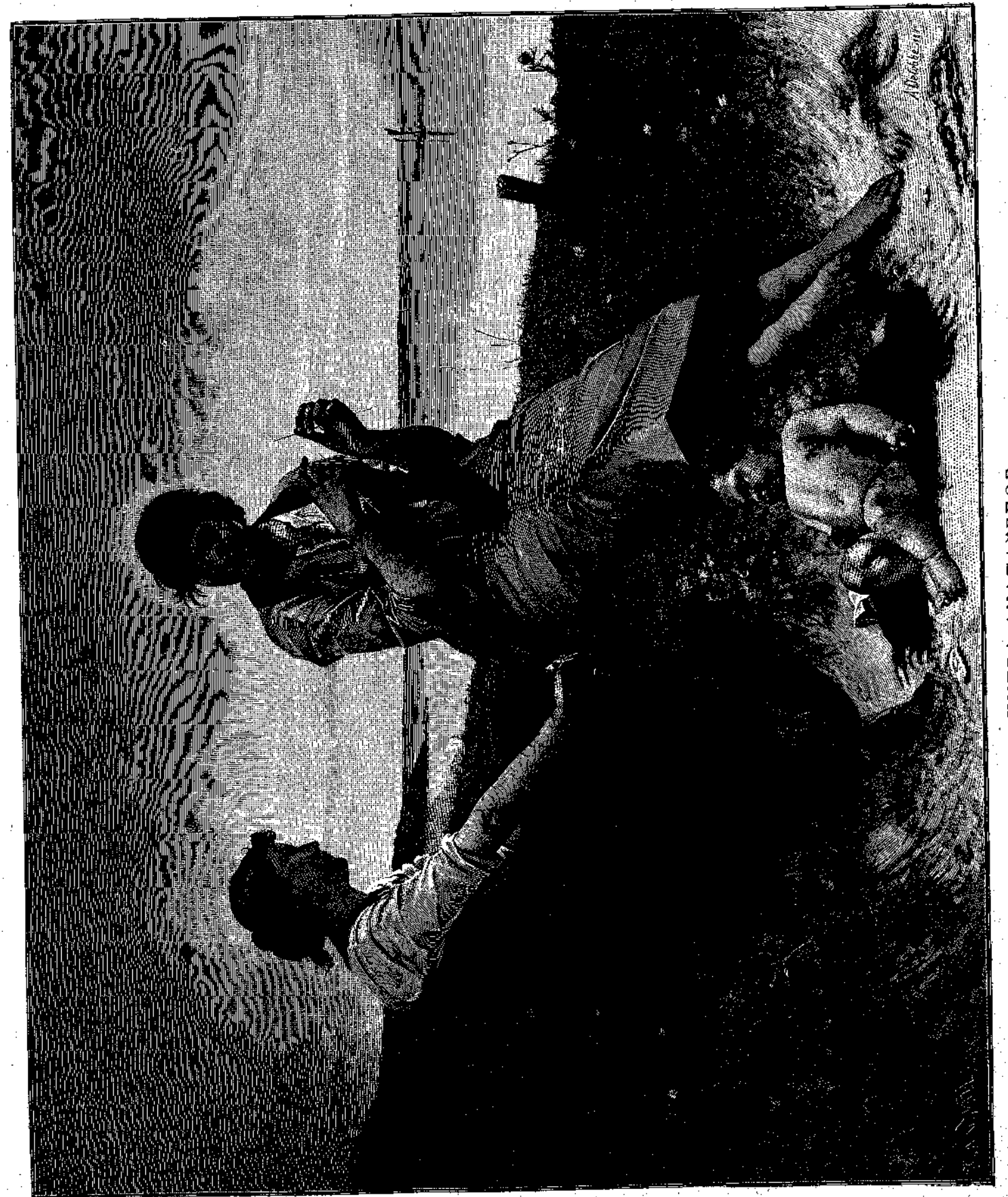
Ἄμα τῇ ἀφίξει της εἰς τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἐμελλε νὰ τελεσθῆ ἡ ἑορτὴ, ὤφειλεν ἡ μάγισσα κατὰ πρῶτον νὰ ἐπιδείξῃ τὸ διαβολικὸν της σημεῖον καὶ νὰ προσκυνήσῃ δι' ὑποκλίσεως ἐκ τῶν ὀπισθεν τὸν διάβολον, ὅστις προήδρευε τῆς ὀμηγύρεως. Ὁ πρόεδρος οὗτος ἄλλοτε μὲν εἶχε τὴν μορφήν τέρατος μὲ κεφαλὴν καὶ πόδας τράγου, μὲ ὑπερμεγέθη οὐρὰν καὶ πτέρυγας νυκτερίδος, ἄλλοτε δέ, κατὰ τὴν ἰδιάζουσαν ἐκάστοτε φύσιν τοῦ ἀλλοφρονοῦντος ἀσθενοῦς, τὴν μορφήν ἡμίονου ἢ μελαίνης γαλῆς ἢ καὶ κυπαρίσσου. Μετὰ τὴν ἐπίσημον ἀπάρνησιν τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων, ὠρκίζοντο ἐκ νέου αἱ μάγισσαι πίστιν καὶ ὑποταγὴν εἰς τὸν διάβολον, ἐπάτουν μὲ τοὺς πόδας ἐπὶ τινος σταυροῦ, παρῶδον τὸ βάπτισμα, ὠρχοῦντο ἀνά δύο, μὲ τὴν ῥάχιν ἐστραμμένην πρὸς ἀλλήλας, καὶ τέλος παρεδίδοντο εἰς βδελυρὰν καὶ ἀποτρόπαιον εὐωχίαν. Ἀφοῦ δὲ μετὰ ταῦτα παρῶδον καὶ τὴν θεϊαν λειτουργίαν, ἐχόρευον ἄδουσαι (συνήθη ἄσματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης) καθ' ὅλην τὴν νύκτα, μέχρι οὗ νὰ φωνήσῃ ὁ ἀλέκτωρ. Ἀκολουθῶς ἐπέβαινον ἐπὶ τῶν ξύλων τῶν σαρώθρων καὶ ἐπανήρχοντο οἰκαδε, ἐπιπίπτουσαι ἐνίοτε καθ' ὄδον ἐπὶ τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν οἰκιῶν τῶν ἐχθρῶν των. Ἄν τινες ἐξ αὐτῶν εἶχον νὰ διανύσωσι μακρὰν ὁδὸν μέχρι τῆς οἰκίας των, μετεμορφοῦντο εἰς οἶον δῆποτε ζῶον, ὅπως ἐπανέλθωσιν οἰκαδε ἀπαρτήρητοι.

Ἐνῶ ἂφ' ἐνὸς φαίνεται ἀπίστευτον, ὅτι οἱ καταλαμβανόμενοι ὑπὸ τῆς κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐπιδημικῆς ταύτης νόσου ἔλεγον ἐν τῇ παραφροσύνῃ αὐτῶν τοιαῦτα πράγματα, ἂφ' ἑτέρου εἶνε αὐτόχρομη ἀκατανόητον, πῶς εὐρέθησαν δικαστήρια καὶ δικασταί, οἵτινες ἐζήσκουν κατὰ τῶν δυστυχῶν ἐκείνων τοσοῦτω φρικώδη ἀπανθρωπίαν καὶ σκληρότητα, οἷαν μόνις δύναται τις νὰ φαντασθῆ.

Ἡ μαγεία ἦτο ἰδιαίτερον τι κακούργημα, ὅπερ ἐθετεν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν δικαστηρίων ἐξαιρετικὰ μέσα, τὰ ὅποια ἐπὶ τῇ βᾶσει διατάγματος τινος τοῦ Πάπα Ἰννοκεντίου Γ. δὲν ἐπέτρεπον εἰς τοὺς κατηγορουμένους νὰ ἔχωσι συνήγορον. Τὰ δικαστήρια συνίσταντο ἢ ἐκ λαϊκῶν μόνον, ἢ μόνον ἐκ κληρικῶν, ἢ ἐκ λαϊκῶν καὶ κληρικῶν συγχρόνως.

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατεμηνύοντο αἱ μάγισσαι ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτῶν συγγενῶν: „Ἐίδον αὐτὴν ὑποβατοῦσαν: τὸ παιδίον τῆς γείτονος, τὸ ὅποιον ἢ ἐπὶ μαγείᾳ ὑποπτος μόνις εἶχεν ἐπισκεφθῆ, ἀπέθανε· εἰς τὰ κτήνη ἐνέσκηψεν ἐπιδημικὴ νόσος· ἡ χάλαζα ἐξωλόθρευσε τοὺς ἀγροὺς· ἡ κατηγορουμένη κατελήφθη ὑπὸ σπασμῶν, καθ' οὓς ἐξήρχετο ἀφρός ἐκ τοῦ στόματός της, καὶ τὸ σῶμά της σπασμωδικῶς κινουμένων ἐλάμβανε τὰ μᾶλλον ἀσυνήθη καὶ παράδοξα σχήματα.“

Ἦδη ἤρχοντο οἱ ἀνακριταὶ νὰ ἐξετάζωσι τὰς ἐνδείξεις.

θησκευτικής υποθέσεως ποιήματος, τοῦ ὁποίου ἡ κυρία ὄλη ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν ποιῶν καὶ τῶν ἐξαγνισμῶν καὶ τῶν βραβείων τῆς ἀρετῆς ἐν τῷ κόσμῳ τῶν πνευματῶν τοῦ ὁποίου ὁ ἐξωτερικὸς τύπος ἦτο πόσον στενός καὶ περιορισμένος, ὥστε ἕκαστον ἐκ τῶν τριῶν ἀσμάτων, εἰς ἃ διηγεῖτο τὸ ὅλον ποίημα ἀφείλε νὰ ἔχη τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν στίχων, καὶ ἕκαστη στίχων τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν στροφῶν καὶ στίχων.

Ἄν ἀφ' ἐνὸς ὁ περιορισμὸς οὗτος ὑπῆρξεν, ὅπως λέγει ὁ Carducci „ὁ χαλινὸς τῆς τέχνης, ὅστις ἔκαμε πόσον συμμετρικὴν, ἁρμονικὴν, σχεδὸν μαθηματικὴν τὴν τυπικὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀπεράντου ἐποποιείας“, καὶ ἂν διὰ τοῦτο τοῦ ἰταλοῦ ποιητοῦ τὸ ἔργον ὑπερβαίῃ κατὰ τὴν εὐρυμικίαν τὸ τοῦ ἀγγλοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ὁ χαλινὸς ἐκεῖνος ἐμπόδισε τὸν ποιητὴν νὰ δώσει εἰς τὰ δραματικὰ γεγονότα καὶ πρόσωπα τοῦ ποιήματος τὸ εὐρεῖαν ἀνάπτυξιν· αὐτὸς τὸν ἠνάγκασε νὰ συμπυκνώσῃ τὰ γεγονότα καὶ τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα ἐν τῇ περιφερείᾳ ὀλίγων στροφῶν, καὶ ἐνίστε ὀλίγων στίχων. Ἡ δραματικὴ ὕλη παρουσιάζετο ἀφθόνως εἰς τὸν Ἀλιγιέρην ἐξ ὅλων τῶν μερῶν καὶ διεισέδυσε διὰ μυριῶν πόρων εἰς τὴν Θεῖαν Κωμωδίαν· ἀλλ' ὁ ποιητὴς ἐμποδιζόμενος νὰ σταματῇ ἐπὶ πολὺν χρόνον κατὰ τὸ μυστικὸν τοῦ ταξείδιον, ὠθούμενος πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ὑπὸ τοῦ Βιργιλίου καὶ τῆς Βεατρίκης, ἠναγκαζέτο νὰ ἀπαλαχθῇ ὅσον τάχιστα τῆς ὕλης ἐκείνης, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ ὀλίγους ὑπαινιγμούς. Ἐν τούτοις ὅμως εἰς τοὺς ὑπαινιγμούς ἐκεῖνους ὑπάρχει τὸσαύτῃ δύναμις θεωρίας καὶ ἐκφράσεως, ὥστε τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος ἀποσπῶνται ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ ποιητοῦ ζωντανὰ καὶ ἀληθινὰ, προκαλοῦντα ἐν τῇ διανοίᾳ ἡμῶν τὴν ἀνάπτυξιν ὁλοκλήρου τοῦ δράματος καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς σπουδαιότερας λεπτομερείας.

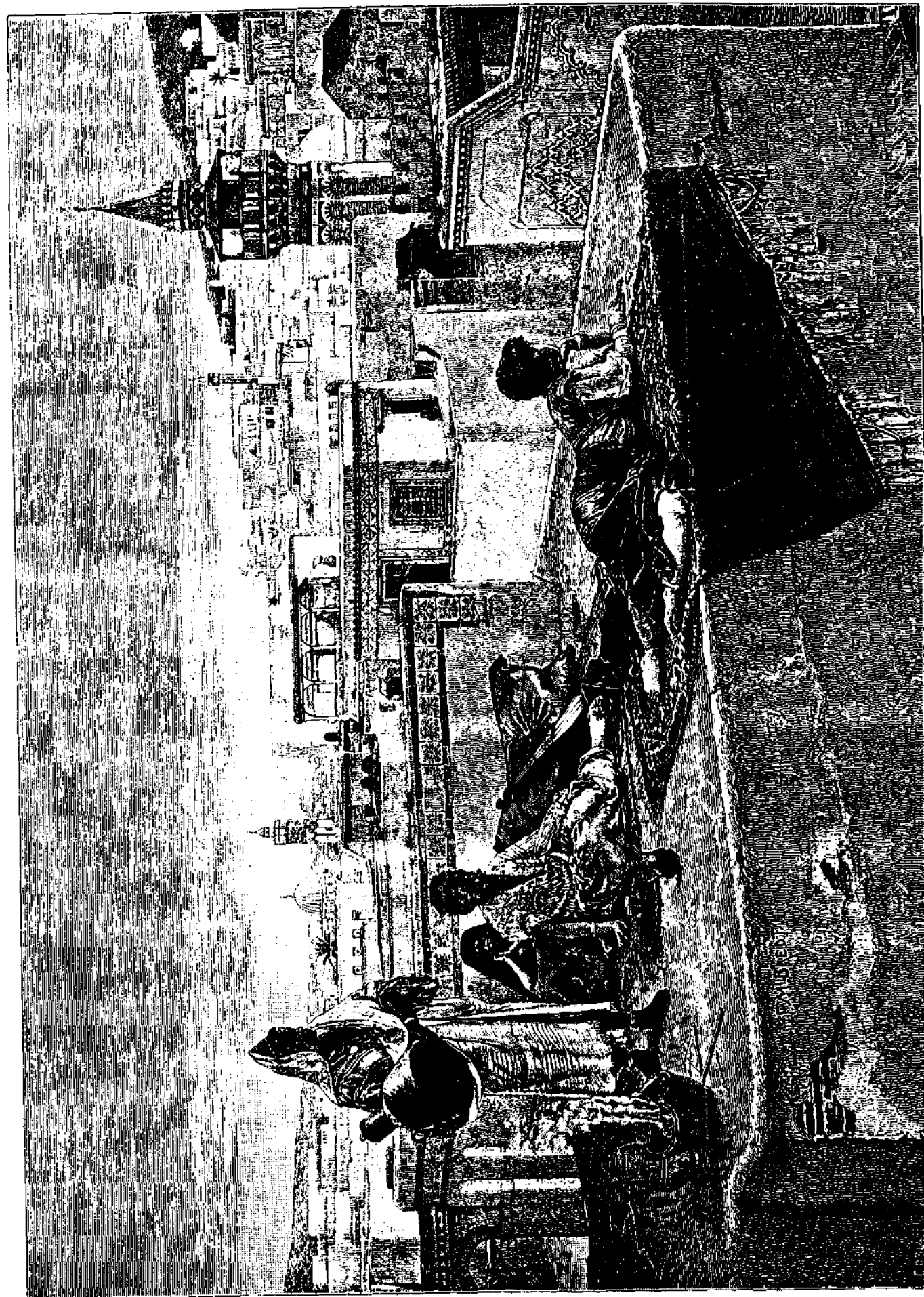
Ἡ μόνη δραματικὴ γυναικῆς ἱστορία, τὴν ὁποίαν ὁ Δάντε ἀνέπτυξε κάπως μετὰ τινος εὐρύτητος, μετὰ πολλῶν μειζόνος εὐρύτητος ἢ τὰς ἄλλας, εἶνε ἡ ἱστορία τῆς Φραγκίσκας τοῦ Ρίμινι καὶ ὅμως δὲν περιέχει πλεόν τῶν ἐξηκοντα στίχων, τοῦτ' ἔστιν ἕκτασιν ἀπείρους σμικρὰν ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς πέντε πράξεις ἐνός δράματος. Ἐνταῦθα δὲν θὰ ὀμιλήσω περὶ τῆς Φραγκίσκας, διότι ἡ ἀγρία μορφή τοῦ Λαγκιόττου καὶ αἱ ἐρωτευμένοι καὶ δακρύουσαι μορφὴ τῶν δύο γυναικαδέλφων, τῶν ὁποίων ὁ ἔρωσ ὑπῆρξεν ἰσχυρότερος τοῦ τάφου, καὶ τὸ μοιραῖον ἐκεῖνο βιβλίον, ὅπερ ἦτο ἡ ἀποκάλυψις καὶ τὸ τέλος τοῦ ἔρωτος, μένουσιν ἀνεξίτηλως ἐγκυχαγαμένα ἐν τῷ νῷ πάντων τῶν ἀναγνόντων τὴν πέμπτην στίχων τοῦ πρώτου ἀσματος τῆς Θεῖας Κωμωδίας. Οὔτε θὰ ἐνδιατρέψω περὶ τὴν Πίαν τῶν Τολομῶν. Ὑπεδήλωσα ἤδη ἀνωτέρω πῶς ὁ ποιητὴς ἐνέκλεισεν ἐντὸς τριῶν στίχων τὸ τραγικὸν δράμα τῆς ὠραιότατης ἐκείνης, δυστυχῶς καὶ ἀθῶας γυναικός:

Siena mi fe', disfecemi maremma,
Salsi colui che inannellata pria
Disponando m'avea con la sua gemma.

Ὁλόκληρον τὸ δράμα ἐμπεριέχεται εἰς τὰς λέξεις ταύτας, αἵτινες ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ βραχύτητι ἀποκαλύπτουσιν ἡμῖν τὴν πρώτην ἐκπληξιν τῆς δυστυχῶς γυναικός, τὴν φοβερὰν αὐτῆς ἀπελπισίαν, ἧτις αὐξάνει, αὐξάνει καθ' ἡμέραν, μέχρις οὗ εἰς τὴν ἀπελπισίαν ἐκλείπουσιν οἱ λόγοι καὶ τὰ δάκρυα, καὶ ἐπακολουθοῦσιν ἡ ἀνευ ἐλπίδος ὑπομονὴ καὶ ἡ σιωπὴ καὶ ἐπὶ τέλος ὁ θάνατος. Εἶπον ὅτι ἡ δραματικὴ ὕλη παρουσιάζετο πανταχόθεν ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὸν Ἀλιγιέρην, καὶ ἔτι ἀφθονώτερα ἢ εἰς τὸν Σαίξπηρον. Εἰς ἐμὲ τούλα-

χιστον οἱ χρόνοι, καθ' οὓς ἔζησεν ὁ Ἀλιγιέρης, φαίνονται δραματικώτεροι τῆς ἐποχῆς τοῦ Σαίξπηρου. Εἰς τὸν Σαίξπηρον πραγματικῶς παρέσχεν ἡ ἐποχὴ τοῦ ὅλου τὸν τύπον, οὐχὶ τὴν ὕλην ὅλην τοῦ δράματος. Ὑπῆρξεν ἐν Λονδίῳ κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα ἡ αὐτὴ ἐκλυσις τοῦ βίου, ἡ αὐτὴ ἀγρία ἐκρηγῆς τῶν παθῶν καὶ ὀρέξεων, ὅσα ἐν Φλωρεντίᾳ κατὰ τὸν δέκατον τρίτον καὶ δέκατον τέταρτον αἰῶνα. Ἀλλ' ἐν Φλωρεντίᾳ ὑπῆρχον ὡσαύτως αἱ ἐχθραὶ καὶ τὰ μίσση μεταξὺ τῶν οἰκογενειῶν πρὸς ἀλλήλας, ἐχθραὶ καὶ μίσση, τὰ ὅποια ἐξετραχύνοντο ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τῶν πολιτικῶν κομμάτων, καὶ μετέβαινον ὡς ἱερὰ κληρονομία τοῦ αἵματος παρὰ τῶν γονέων εἰς τὰ τέκνα καὶ μετέβαλλον τὴν πόλιν εἰς πεδῖον μάχης καὶ τοὺς πολίτας εἰς στρατὸν πάντοτε ἐνοπλον. Ἐκαστὸν κόμμα ἐξίτηι νὰ νικήσῃ τὸ ἐναντίον κόμμα, προστρέχον καὶ διὰ τῆς ἐλαχίστης ἀπορρίας εἰς τοὺς πόρους, εἰς τὰς ἀρπαγὰς, εἰς τοὺς ἐμπρησμούς. Ἐκαστος οἶκος προσεπάθει ἐκ παντὸς τρόπου καὶ μὲ πᾶν θεμιτὸν καὶ ἀθέμιτον μέσον νὰ αὐξήσῃ τὴν ἰδίαν του ἰσχύον καὶ τὴν τοῦ κόμματός του. Ἐν ἐκ τῶν συνηθεστέρων μέσων ἦτο ἡ ἐπέκτασις τῶν συγγενικῶν δεσμῶν διὰ τῆς ἀγγιστείας: ὑπανδρεύοντο αἱ θυγατέρες καὶ αἱ ἀδελφαὶ παρὰ τὴν θέλησίν των, ἐν ἀγνοίᾳ των, μόλις ἐξελθοῦσαι τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας ἢ καὶ πρότερον. Καὶ αἱ δυστυχῆς αὗται κόραι γινόμεναι σύζυγοι διὰ τῆς βίας, εἰσερχόμεναι εἰς οἴκους μισθῶν ἢ ἀγνώστων ἀνθρώπων, μόλις ἤρχιζον ἴσως νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τὴν τύχην των ἀγογγύστως καὶ νὰ ζητῶσιν ἐν τῇ νέᾳ των οἰκογενείᾳ τὴν εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν τῆς θλιβερᾶς των ὑπάρξεως, ὅτε αἴφνης ἐβλεπον ἑαυτὰς ἀπροσδοκῆτως προσβαλλομένας, ληστευόμενας, πυρπολουμένας τὰς οἰκίας, φονευόμενους τοὺς υἱούς των, πεμπομένας ἑαυτὰς καὶ τοὺς ἑαυτῶν συγγενεῖς εἰς ἐξορίαν, καὶ τὸ χεῖριστον, ἐβλεπον ἑαυτὰς ἀποπεμπομένας παρὰ τῶν συζύγων εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς των, ἀναγκαζομένας ὑπὸ τῶν γονέων εἰς νέους γάμους, οὓς ἀπετροπιάζετο τὸ αἰσθημα τῆς τιμῆς των. Τινὲς ἐξ αὐτῶν, ἰσχυρότεροι τὴν ψυχὴν, ἀντέδρων ἠθικῶς καὶ μὴ δυνάμεναι ἄλλο τι, ἐξητοῦντο παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὡς ἡ ἐκ Σιένης Σαπία, τὸν ὄλεθρον τῶν συμπολιτῶν των. Αἱ πλεῖστοι ὅμως ὑπέκυπτον ὑπὸ τὸ βᾶρος τῆς δυστυχίας, ἢ ἀπεσύροντο τοῦ κόσμου, καταφεύγουσαι πρὸς τὴν παρήγορον θρησκείαν.

Ὁ Ἰσίδωρος Δελουγγος, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ὑπ' ἐμοῦ μνημονευθέντων συγγραμμάτων του, διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῶν δυστυχῶν τούτων, ἀνέφερε τὰ ὀνόματα πολλῶν ἐξ αὐτῶν, περιέγραψε τὰ δυστυχήματά των, τὰς μυστικὰς αὐτῶν θλίψεις, καὶ τὰς ἀπελπιστικὰς των ὀδύνας. Τὰ δυστυχήματα ταῦτα, αἱ θλίψεις, αἱ ὀδύνας αὗται ἀντανανκλῶνται πᾶσαι ἐν τῇ Θεῖᾳ Κωμωδίᾳ. Ἀναγινώσκων αὐτήν, βλέπω ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παρερχομένην ἐνώπιόν μου τεθλιμμένην τινὰ μορφήν ἐκ τῶν δυστυχῶν ἐκείνων γυναικῶν, τὰς ὁποίας τὰ μίσση καὶ τὰ κομματικὰ πάθη τῶν πατέρων, των συζύγων, τῶν ἀδελφῶν ἐστέρησαν τοῦ ὕψιστου τῆς γυναικὸς ἀγαθοῦ, τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου. Ἡ μεγάλη τοῦ Δάντε ψυχὴ, εἰς τὴν ὁποίαν οὐδὲν διέφυγεν ἐκ τῶν περὶ αὐτὸν συμβαινόντων, ὅστις εἶδε τὰ πάντα καὶ τὰ πάντα ἐσημείωσεν, ἐσημείωσε μετ' ἰδιαιτέρου πάθους τὰς δυστυχίας τῶν εὐγενῶν ἐκείνων γυναικῶν ψυχῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἡ πατρὶς ὑπῆρξεν οὐχὶ ὀλιγώτερον σκληρὰ μητρική, ἢ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον. Ὁ δυνάμενος νὰ ἀναγνώσῃ τὴν Θεῖαν Κωμωδίαν, ἀνευρίσκει ἐν αὐτῇ ὁλόκληρον τὴν σύγχρονον τῷ ποιητῇ κοινωνίαν τῆς Φλωρεντίας.

ΕΣΠΕΡΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΤΕΓΩΝ ΤΩΝ ΟΙΚΙΩΝ ΕΝ ΤΥΝΙΩ.

Εἰκὼν ἑστὸς Ferdinand Max Breit.

— Άγ! καυμένοι εκόπησαν τὰ πόδια μου. Άμ αφού σὺ πιά τὸ παράκονες καὶ δὲν πατῆς οὐδὲ στὸ χωριὸ πιά, νὰ ἔρχομαι ἐγὼ στὴ στάνη, ἐπαναλαμβάνει αὐτὴ ἐνῶ ἐκάθητο ἐπὶ μιᾶς πέτρας.
 — Ἄς ἴσαι καλά· κάτσε, ξεκουράσου.
 — Ἄμ θὰ γυρίσω γλήγορα στὸ σπίτι καὶ δὲ θέλω νὰ μὲ παρ' ἡ νύχτα.
 — Καὶ πῶς μᾶς θυμήθηκες, νάχουμε καλὸ ρώτημα; ἔρωτᾷ ὁ Λάμπρος μετὰ τινὰ διακοπήν.
 — Νά! ἦρθα γιὰ κείνο τ' ἀρνί, τὸ θρεφτάρι, ποῦχει στὸ κούτελο τὸ σταυρό. Μ' ἔστειλε ὁ Γερογεώργος νὰ τὸ πάρω, γιατί τὸ θέλει γιὰ ἀῤιο.

ταίας τῆς γραίας λέξεις. Ἰστατο ἐκεῖ ὡς ἀπολιθωθείς ἡ φωνὴ του ἐπνίγετο ἐντὸς τοῦ λάρυγγός του, μὴ δυναμένου οὐδὲ λέξιν νὰ ἀρθρώσῃ. Ἰστράφη μηχανικῶς περὶ ἑαυτὸν ψιθυρίζων „ἀρρεβονιάζεται ἀῤιο“.
 Ἡ γραία ἐξηκολούθησε μετ' ἀδιαφορίας.
 — Ἐλα, Λάμπρο, ἀῤιο καὶ σὺ στὸ χορὸ νὰ παῖξες τί φλογέρα. Τὸ χωριὸ ρωτᾷει γιὰ σένα ποῦ δὲ φαίνεσαι.
 Ἐλα, θὰ πᾶμε οἱ οἱ, θάρθῃ κ' ἡ Βάσω.
 — Θάρθῃ κ' ἡ Βάσω; ἠρώτησεν ὁ βοσκός, οὐ ἡ συγκίνησις καὶ ταραχὴ διήρκει εἰσέτι.
 — Βέβια θάρθῃ. Ἄμ ἀῤιο στὸ χορὸ θὰ τῆ δῆ ὁ γαμπρός.
 — Ἐγὼ δὲν ἔρχομαι στὸ χορὸ, μὲν θάρθω στὸ μικρὸ

Ἡ ΘΗΡΑ ΤΩΝ ΤΡΟΧΩΝ.

Εἰκὼν ὑπὸ C. F. Deiker.

— Μὴ θὰ τὸ σφάζῃ ἀῤιο πουναι γιορτῆ;
 — Ἄ! μπά, μπά, θὰ τὸ σφάζῃ ἀῤιο, μα ὄχι γιὰ τὴ γιορτῆ, γιὰ ἄλλη δουλειά, ἀπεκρίθη ἡ γραία, παρατηρήσασα καλῶς τὸν Λάμπρον.
 — Γιὰ ποιά δουλειά; ἠρώτησεν ὁ βοσκός, αἰσθανθεὶς ἀκουσίως ἐσωτερικὴν τινὰ ταραχὴν.
 — Μὰ καλά, καλά, κ' ἐγὼ δὲ ξέρω γιατί τὸ χρειάζεται. Σὰν νὰ τὸ θέλῃ γιὰ τὰ . . . μὰ ξέρω κ' ἐγὼ γιατί τὸ θέλει.
 Ὁ Λάμπρος, τοῦ ὁποίου ἡ ταραχὴ ἠῤξανε, παρετήρει αὐτὴν σιωπῶν, μὴ δυναμένος καλῶς νὰ νοήσῃ τί ἐκρύπτετο ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω τῆς γραίας φράσεις.
 — Νά! ἐξηκολούθησεν αὐτὴ, σὰν καλὸς πατέρας σέφεται γιὰ τὸ κορίτσι του. Τὸ θέλει τ' ἀρνί γιὰ τὰ βεβονιάσματα τῆς Βάσως, ποῦ θὰ κάνει ἀῤιο τὸ βράδυ.
 Ἰπο βίγους κατελήφθη ὁ Λάμπρος ἀκούσας τὰς τελευ-

ἐκεῖ γκρεμό, ὅξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τὴ μάντρα τοῦ Γερογεώργου. Ἄπὸ κει θὰ παίζω τὴ φλογέρα καὶ θὰ κυττάζω.
 Μετ' ὀλίγον ἡ μὲν γραία ἐπέστρεφεν εἰς τὸ χωριὸν, κομίζουσα τὸν ἀρνόν, ὁ δὲ πληγείς τὴν καρδίαν Λάμπρος, παρετήρει τὸν ὀπισθεν τῶν ὀρέων δύνοντα ἥλιον, ὅστις ταχέως θὰ τῷ ἔφερε τὴν παρήγορον νύχτα, καθ' ἣν ἀπὸ τοῦ βράχου θὰ ἔφαλλε πρὸς τὴν ἐρωμένην θρήνηος ἀπηλπισμένου ἔραστοῦ!
 Ἦδη ὁ ἀστερόεις οὐρανὸς γελά διὰ μυρίων χρυσοῦν φώτων ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς τῶν ἐρωμένων, οἱ δὲ ἦχοι τῆς φλογέρας τοῦ Λάμπρου ἀντηχοῦσιν εἰς ὅλην τὴν κοιλάδα! Ἰκάστη στροφή κατὰ τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην μετὰ τῆς Βάσως συνέντευξιν κατέληγε διὰ τῆς ἐπωδοῦ „Παντρεύουν τὴν ἀγάπη μου . . .“ Ἡ Βάσω ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἠμροῦτο δακρύουσα καὶ στεναζούσα! Ὁ Λάμπρος ὡς καθήλωθείς ἐπὶ τοῦ βράχου ἐπανελάμβανε χιλιᾶκις τὸν πόνον τοῦ στήθους του!

Ἦτον αὐτὴ ἡ τελευταία τῶν ἐρωμένων διὰ τῆς φλογέρας συνέντευξις, καθ' ἣν ἔληγε καὶ ἡ παρήγορος αὐτὴ ἐλπίς; ἦτις εἶχεν ἐναπομείνει αὐτοῖς! Οἱ ἀστέρες ἤρξαντο ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου νὰ ἀποσβέννυνται, ἡ δὲ ῥοδόχρους χαραυγὴ

προαγγέλει τὴν ἔλευσιν τῆς ἡμέρας! Τὰ ἀρυπνιζόμενα πτηνὰ διὰ ποικίλων κελυθμάτων συνοδεύουσι τοὺς τελευταίους τοῦ βοσκοῦ ἤχους, ὅστις βαρῦθυμος ἀπέρχεται τοῦ βράχου, ἵνα μὴ ἐπανεῖθῃ πλέον ποτὲ εἰς αὐτόν!

(ἔπεται τὸ τέλος.)

1. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΑΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 279).

2. ΗΜΕΡΑ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Delobbe (σελ. 283).
 „Ἡμέρα ἀναπαύσεως“ εἶνε ἐν ἐκ τῶν λαμπροτάτων καὶ ἐξοχωτάτων ἀριστοτεχνημάτων τοῦ διασήμεου Γάλλου καλλιτέχνη Delobbe, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ 1860 καὶ ἐξῆς ἀντεπροσωπεύθη ἐν πάσαις ταῖς μεγάλας καλλιτεχνικαῖς ἐκθέσεσι τοῦ κόσμου δι' ἀριστουργημάτων τῆς ζωγραφικῆς τέχνης καὶ ἰδία τῆς τοπιογραφίας. Ἡ πλήρης ζωῆς καὶ δραστηκότητος παράστασις τοπειῶν, καὶ ἰδία παραθαλασσίων, εἶνε ὁ ἰδιαιτερός κλάδος, ἐν ᾧ πρὸ πάντων ἠδδοκίμησεν ὁ ἐξοχος ζωγράφος μέχρι τελειότητος καὶ ἐκτίησεν παγκόσμιον φήμην, εἰ καὶ ἡ ἐπιτυχία αὐτοῦ καὶ εἰς ἄλλα εἶδη τῆς ζωγραφικῆς, ἰδία δὲ ἐν τῇ προσωπογραφίᾳ, δὲν εἶνε πολὺ μικρότερα ἢ ἐν τῇ τοπιογραφίᾳ. Ὁ Delobbe ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις καὶ ἐσπούδασεν ἐν τῇ ἐκεῖ Ἀκαδημίᾳ, χρηματίσας μαθητῆς τοῦ διασήμεου Γάλλου ζωγράφου Bouguereau.

3. ἙΣΠΕΡΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΤΕΓΩΝ ΤΩΝ ΟΙΚΙΩΝ ΕΝ ΤΥΝΙΑΙ. Εἰκὼν ὑπὸ Ferdinand Max Bredt (ἐν σελ. 287).
 Παρὰ τὴν βόρειον ἀκτὴν τῆς Ἀφρικῆς, ἀπ' ἐνὸς μὲν θερμινόμενῃ ὑπὸ τῆς φλογεράς πνοῆς τῆς μετὰ τῶν τροπικῶν χωῖρας, ἀπ' ἐτέρου δὲ ἀναφυχομένη ὑπὸ τῆς δροσερᾶς πνοῆς τῆς θαλασσίας αὔρας, κεῖται ἐγγὺς τῶν ἰσχυρῶν ἕρειπῶν τῆς ἀρχαίας θαλασσοκρατείας Καρχηδόνος ἡ ἀξιόλογος πόλις τῆς Τύνιδος, τὸ κέντρον σημαντικῆς ἐμπορικῆς συγκοινωνίας μετὰ τῆς Μασσαλίας, τῆς Γενούης καὶ τῆς Ἀνατολῆς. Ἐκτείνεται κατὰ τὸ μήκος τοῦ ἀβαθῆος θαλασσίου βραχίονος Bahira καὶ περιβάλλεται πρὸς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς ὑπὸ παχέος ἑπταπύλου τείχους. Ἡ Τύνις ἔχει 150,000 κατοίκους, τὸ δὲ κυριώτατον στοιχεῖον τοῦ πληθυσμοῦ ἀποτελοῦσιν οἱ καλούμενοι Hadars εἶτε Ἀραβες τῶν πόλεων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς νομαδικὸν βίον ἄγοντας Βεδουίνους, πρὸς τοὺς ὁποίους μάλιστα διάκινται ἐχθρικῶς ἵκανὸν μέρος τῶν κατοίκων εἶναι Ἑβραῖοι, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ πολλοὶ Εὐρωπαῖοι, πρὸ πάντων Ἴταλοί. Αἱ ὁδοὶ, εἰς τὰς ὁποίας καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ὑπάρχει ζωηροτάτη κίνησις, εἶναι σχεδὸν ἀνευ ἐξαιρέσεως σκολιαὶ καὶ στεναί. Ὁ μόνος φωτισμὸς τῆς πόλεως ἐν καιρῷ νυκτός εἶναι τὰ φανάρια, τὰ ὁποία κρατοῦσιν οἱ διαβάται εἰς τὰς χεῖράς των. Ἐν τούτοις ὁμως ὑπάρχει εἰς τὰς ὁδοὺς ἀρκετὴ ἀσφάλεια καὶ πολὺ σπανίως συμβαίνουσι κακουργήματα καὶ ταῦτα ἐκ μέρους τῶν χριστιανῶν Εὐρωπαίων, καὶ ἰδία τῶν Σικελῶν. Ἡ ἀκαθαρσία ὁμως τῶν ὁδῶν εἶναι γνησία ἀνατολική; καὶ μίᾳ βροχῇ ἀρκεῖ ὅπως μεταβάλλῃ αὐτὰς εἰς ποταμοὺς βορβόρου. Οὐδὲν λοιπὸν θαυμαστόν ἂν αἱ γυναῖκες ἰδίως δὲν δύνανται εἰς τοὺς περιπάτους ἢ εἰς δημοσίας πλατείας νὰ ἀπολαύσῃσι τὸν δροσερὸν ἀέρα τῆς ἑσπέρας ἀλλ' ἀναγκάζονται μετὰ τὴν δύσιν τοῦ

ἡλίου νὰ ἀναβαίνωσιν ἐπὶ τῶν ἐπιπέδων στεγῶν τῶν καταλεσκῶν οἰκῶν των, ἵνα ἀναπνεύσῃσι ἐκεῖ τὴν ζωογόνον αὔραν τῆς θαλάσσης.

Τοιαύτην τινὰ ἑσπερινὴν ἀναφυχὴν παριστᾷ καὶ ἡ ἡμέτερα εἰκὼν, τὴν ὁποίαν ὁ καλλιτέχνης ἐζωγράφησεν ἐν Τύνιδι ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως. Εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῆς εἰκόνης βλέπομεν ἐπὶ κολπουμένων μαλακῶν προσκεφαλαίων καὶ ἐπὶ ὠραίων ἀνατολικῶν ταπήτων ἐξηπλωμένας τρεῖς νεαρὰς γυναικεῖας μορφάς. Ἡ μία παρατηρεῖ, ὡς φαίνεται, μετὰ προσοχῆς τὴν κίνησιν καὶ ζωηρότητα τῶν γειτόνων τῆς παρακειμένης οἰκίας. Ἡ δευτέρα ἔχει παρὰ τῷ πλευρῷ τὸ λαοῦτόν της, ἐνώπιόν της κομψοτάτην καφεχὴν καὶ δύο ἐπ' ἰσῆς κομφᾶ φιάλια τοῦ καφέ ἐπὶ τινος δίσκου, καὶ δίδει παραγγεῖλιον τινὰ εἰς τὴν πλησίον της ἰσταμένην ὑπηρετρίαν, ἡ ὁποία ἐτοιμάζεται νὰ θέσῃ ἐπὶ τοῦ καίοντος πυραύου μεταλλινὸν λέβητα περιέχοντα ὕδωρ. Προστοιμάζονται λοιπὸν, ὡς φαίνεται, νὰ δικακεδάσωσι τὰς ἑσπερινὰς ὥρας μὲ μουσικὴν, μὲ ἄσματα καὶ μὲ καφέν. Εἰς τὸ βάθος τῆς εἰκόνης πλανᾷται τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν ἀπαστραπτόντων στεγῶν τῆς πόλεως, ἀπὸ τῶν ὁποίων προεξέχουσι κομψότατοι μιναρέδες καὶ θόλοι, καὶ εἰς ἔτι μακροτέραν ἀπόστασιν φαίνεται ἡ τετραγωνικὴ οἰκοδομὴ τῆς „Kashali“ τοῦτ' ἐστὶ τῆς ἀκροπόλεως.

4. Ἡ ΘΗΡΑ ΤΩΝ ΤΡΟΧΩΝ (κοινῶς: ἀρκalos, ἀσβος). Εἰκὼν ὑπὸ C. F. Deiker (ἐν σελ. 290).
 Στερεὰ καὶ ἀπόρρητος ἐντὸς τοῦ πετρώδους βουνοῦ εἶνε ἡ κατοικία τοῦ τρόχου. Πᾶσα προσπάθεια πρὸς ἐκπόρθησιν τοῦ φρουρίου τοῦ θὰ ἦτο ματαιοπονία. Μόνον οἱ κυνηγετικοὶ κύνες δύνανται νὰ ἐξαναγκάσωσιν αὐτὸν ὅπως παραδοθῇ. Εἰσεχώρησαν ἤδη ἀτρόμητοι καὶ ἀκατάσχετοι εἰς τὰ σκοτεινὰ βάθη τοῦ αὐτοφουῶς φρουρίου, καὶ παρὰ τὴν εἴσοδον τῶν ὑποχθονίων δωματίων ἴστανται οἱ κυνηγοὶ ἀκροόμενοι τὰς ἐκ τοῦ βάθους ἐξερχομένας κραυγὰς τῶν μαχομένων. Ἡ βαθεῖα φωνὴ τοῦ γερολόκου ἀντηχεῖ ἐτι βαθυτέρα ἐκ τῶν πετρωμάτων τοῦ ὑποχθονίου θόλου· οἱ λοιποὶ κύνες διπλασιάζουσι τὸν ἀλαλαγμόν των καὶ μίᾳ ξένῃ φωνῇ ἀναμειγνύεται εἰς τὰς ὕλακάς των — ὁ τρόχος εὐρίσκειται εἰς δειρὴν θέσιν. Ἄλλ' ἀφῆς ἀκούεται κλαυθμυρισμός: ὁ νεαρός κύων ἐπληγώθη ὑπὸ τοῦ ἀπελπιστικῶς ἀμυνομένου τρόχου, ἀμέσως ὁμως ἐλησμόνησε τὸν πόνον του καὶ ἤδη διπλασιάζει τὴν λύσσαν του. Αἱ ὕλακαὶ ἀκούονται ὀλονὲν ἰσχυρότεραι καὶ πλησιέστεραι πρὸς τὴν θύραν — ἡ τύχη τοῦ τρόχου ἀπεφασίσθη.

Ἐξῆλθεν ἤδη εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἡ εἰδεχθῆς μορφή, καὶ οἱ κυνηγοὶ δὲν ἔχουσι πλέον ἀνάγκην νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν σιδηρὰν λαβίδα. Ἀρκεῖ μόνον ἐν μέτρον κτύπημα μὲ τὴν ράβδον ἐπὶ τῆς εὐαισθητοῦ ρινὸς τοῦ τρόχου, ὅπως ἀπονάρκωσῃ αὐτόν, καὶ δευτέρον κτύπημα δυνατώτερον τὸν φονεὺς ἀσφαλέστερον παντὸς ὄπλου.

Νέα διαίσεις του χρόνου. Νεωσι προτάθη νέα διαίσεις του χρόνου, βασιζόμενη επί του δεκαδικού συστήματος...

Η βανανία. Είς τα περιεργότατα και διὰ τὴν πατρίδα των ἀφελιμώτατα και εὐεργετικώτατα δένδρα ἀνήκει και ἡ βανανία (Musa paradisiaca)...

Η μητροιά (αινικός μύθος). Ἐπί τῆς βασιλείας του Σβεργ-Βαργ ἐν Σινική εἶχεν εὐρη ἡ αυτοκρατορική φρουρά ἀνδρωπὸν...

δύο ἀδελφῶν μετηνέχθη εἰς τὸ δικαστήριον, ἕπου ὁ αυτοκράτωρ ἐδήλωσεν αὐτῇ τὴν θέλησίν του. „Ἀφοῦ πρέπει νὰ ἀποφασίσω“...

Ἐπαύσεις τῆς ῥωσικῆς ἐπικρατίας. Ἐντὸς τῶν τεσσάρων τελευταίων ἑκατονταετηρίδων ἡ ἔκτασις του ῥωσικοῦ κράτους...

Ἴατροι ἐν Ἀμερικῇ. Εἰς οὐδὲν ἄλλο μέρος του κόσμου ὑπάρχουσι τοσοῦτοι ἱατροί, ὅσοι ἐν Ἀμερικῇ. Ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις...

Table with 2 columns: Country and Number of Doctors. Includes entries for Germany (122), England (70), etc.

Νέον ὤρολόγιον. Ὁ ὠρολόγιος Γιγῶν (Gigon) ἐν Chanx-de-Fonds ἐφευρε νέου εἴδους ὠρολόγιον, εἰς τὸ ὅποιον ἔδωκε τὸ ὄνομα Memento (μνήμησις)...

Πρόδοι τῆς βοτανικῆς. Αἱ ἐντὸς του τελευταίου αἰῶνος γενόμεναι πρόδοι ἐν ταῖς φυσικαῖς ἐπιστήμαις εἶναι καταπληκτικαί. Καὶ ἐν τῇ βοτανικῇ...

Ἡ ἀνάπτυξις του ἐγκεφάλου. Ὡς γνωστὸν, τὸ σῶμα ἀναπτύσσεται καλῆτερον ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἕνεκα του ὑγιεινοτέρου βίου...

Θεραπεία τῆς φθίσεως. Ἡ μέθοδος του ἱατροῦ Dr. Louis Weigert πρὸς θανάτωσιν τῶν βακτηριδίων τῆς φθίσεως...

ῥίαι του ἱατροῦ Weigert καὶ καταλήγουσιν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἐν σταθερῇ ὑψωμένῃ θερμοκρασίᾳ του σώματος ὑπερῶν των 41° Κελσίου...

Λίαν ἐνδιαφέρον πείραμα πρὸς ἐξηγήσιν τῆς περιστροφῆς τῆς γῆς ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως ἐν τῷ „παιδαγωγικῷ περιοδικῷ του Graz“.

Ἡ μετεωρολογικὴ ἐταιρία ἐν Λονδίῳ διέταξε τὴν φωτογράφησιν του κερανοῦ εἰς ἐξήκοντα διαφόρους φωτογραφίας...

Ὁ ἄγγελος Gounot ἐτελεῖσεν ἴδῃ τὸ νέον του μελόδραμα „Charlotte Corday“ καὶ δὲ παραδύση αὐτὴν εἰς τὸ „Opéra Comique“ τῶν Παρισίων.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

Ἀθηναῖαι Νύκτες — Σπυρίδωνος Παγαλένη — Μελέται ἐκ τῆς ἀμῆς και τῆς δόξης των ἀρχαίων Ἀθηναίων. Ἡ προσωπὸς ἐποχῆ. Οἱ χρόνοι τῆς φιλοσοφίας, τῆς ποιήσεως, τῆς καλλιτεχνίας...

λέγει ὁ μεταφραστὴς ἐν τῷ προλόγῳ αὐτοῦ, εἶνε τῷ ὄντι ὁ παντὸς ἄλλου βιβλίον αἰσθανθεὶς τὴν νόσον του αἰῶνος τούτου τῆς κριτικῆς...

ΠΡΟΑΓΓΕΛΟΙ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΩΝ.

Παρουσιάζονται σημεία προαγγέλλοντα τὸν σεισμόν; Πολλὰκις ἐγένετο ἡ ἐρώτησις αὕτη καὶ ἡ ἀπόκρισις ἦτο ἀρνητικὴ. Εἰς τινὰ μέρη πιστεύουσι κοινῶς ὅτι ὁ σεισμός προαγγέλλεται ὑπὸ ἰδιαιτέρων τινῶν καταστάσεων τῆς ἀτμοσφαιρας: οὕτω παραδείγματός χάριν ἐν τῇ νοτίῳ Ἀμερικῇ λέγεται ὅτι πολλὰκις προηγείται τοῦ σεισμοῦ μακρὰ διαρκὴς ξηρασία καὶ ἰδιάζων τις χρωματισμός τοῦ ἀέρος. Ὁ Humboldt ἀναφέρει ὅτι ἡ στήλη τοῦ καπνοῦ ἢ ἐκπεμπομένη ἐκ τοῦ παρα τοῦ Pasto ἤφαιστείου ἐγένετο ἀφανὴς κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, καθ' ὃν αἱ πόλεις Riobamba καὶ Tacinga ὑπὸ σεισμοῦ κατεστρέφοντο. Ὡσαύτως λέγεται ὅτι καὶ τὰ φρέατα καὶ αἱ πηγαὶ τῶν ὑδάτων παρουσιάζουσιν ἐπαισθητὰς μεταβολὰς, προαγγελλούσας τὸν σεισμόν. Ἐν τῇ νοτίῳ Ἰταλίᾳ παρατηρήθη, ὡς λέγεται, ὅτι ὀλίγω πρὸ τοῦ σεισμοῦ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος τῶν φρεάτων καθήρχετο ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε τὰ σχοινία δὲν ἔφθανον μέχρι τοῦ ὕδατος. Συγκριτικῶς τὸ ὕδωρ τῶν φρεάτων γίνεται πρὸ τοῦ σεισμοῦ ὀλιγόν και βορβορώδες, ὡς ἴδια παρατηρήθη κατὰ τὸν σεισμόν τῆς Καταλίας. Πᾶσαι ὁμοίαι αὗται καὶ αἱ παρόμοιαι παρατηρήσεις δὲν εἶναι ἀρκούντως ἀσφαλεῖς, ὅπως ἐξ αὐτῶν ἐξαγαγόμενα βέβαια συμπεράσματα περὶ τῆς πιθανότητος ἐπιεικέμενου σεισμοῦ.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἐτὴ ἐγένετο ἐν Ἰταλίᾳ ἡ παρατήρησις ἄλλου τινὸς σπουδαιότερου φαινομένου, προαγγέλλοντος τὸν σεισμόν μετὰ μείζονός πως ἀσφαλείας καὶ βεβαιότητος. Παρατηρήθη, δηλαδή, ὅτι ἕλιγον χρόνον πρὸ τῆς δονήσεως τῆς γῆς παρουσιάζονται ἀφνηθιαὶ διαταραχαί ἐπὶ τῶν τηλεγραφικῶν γραμμῶν, καθ' ὅσας αἱ γαλβανομετρικαὶ βελόναι ταλαντεύονται ἀποκλινούσαι τῆς θέσεώς των καὶ μάλιστα μετὰ μακρὸν χρόνον ἐπανέρχονται εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν ἡρεμίαν. Ἡδὴ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1873 ἐγένετο ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Ἰταλοῦ Σερπιέρη ἡ πρότασις, εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, καθ' ὅσας παρατηροῦνται ἀσυνήθεις καὶ ὀλιγὸς ἔκτακτοι κινήσεις τῆς βελόνης ἐν τινι τηλεγραφικῷ σταθμῷ, νὰ τηλεγραφῆται ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ τούτου εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους ἢ λέξεις „σεισμός“. Ἡ εἰσασία αὕτη τῆς μεταξὺ τῶν ἀποκλίσεων τῆς βελόνης καὶ τοῦ ἐπιεικέμενου σεισμοῦ ὑπαρχούσης σχέσεως καὶ ἀλληλουχίας πράγματι ἐβεβαιώθη κατόπιν εἰς πολλὰς περιπτώσεις καὶ ἀπεδείχθη ὡς ὀρθή. Οὕτω παραδείγματός χάριν ὁ τηλεγραφητὴς τοῦ Urbino παρατήρησε τῇ 9. Αὐγούστου 1879 ὥρα 3 1/2 μετὰ μεσημβρίας, ὅτι ἡ γαλβανομετρικὴ βελὸν ἀπέκλινε κατὰ 5° ἀπὸ τῆς συνήθους ἐν ἡρέμῳ καταστάσει θέσεώς της. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν περίπου αἱ χωραὶ Uagli καὶ Gubbio ἤρχισαν νὰ δονῶνται ὑπὸ ἰσχυροῦ σεισμοῦ. Κατὰ τοὺς τελευταίους ἐν Ἰταλίᾳ συμβάντας σεισμούς ὁ καθηγητὴς Luvinii ἐν Τουρίνῳ ἔκαμε διαφόρους ἐρεῦνας ὅπως βεβαιώθη ἂν καὶ πάλιν προηγῆθησαν τῶν σεισμῶν τοιαῦται ἀποκλίσεις καὶ ταλαντῆσεις τῆς βελόνης καὶ πρῶγματι ἐβεβαιώθη ὅτι παρατηρήθησαν τοιαῦται εἰς δύο τηλεγραφικοὺς σταθμούς· ἴσως συνέβησαν καὶ εἰς ἄλλους σταθμούς, ἀλλ' ἔμειναν ἀπαρατήρητοι. Ἐνεῦθεν ὁ καθηγητὴς Luvinii ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἐπανελθῇ εἰς τὴν πρότερον ὑπὸ τοῦ Serpieri γενομένην πρότασιν καὶ παρώτρυνε τοὺς ὑπαλλήλους τῶν τηλε-

γραφικῶν ἐν Ἰταλίᾳ νὰ προσέχωσιν εἰς τὴν γαλβανομετρικὴν βελόνην καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν αἱ κινήσεις αὐτῆς εἶναι ἀσυνήθεις νὰ εἰδοποιῶσι περὶ τούτου τοὺς ἀνωτέρω κειμένους τηλεγραφικοὺς σταθμούς. Συνιστᾷ δὲ νὰ κατασκευασθῶσιν ἰδιαιτεροὶ πρὸς τούτο μηχανικαὶ συσκευαί, δυνάμεναι νὰ δηλώσῃ τὰς ἀσυνήθεις κινήσεις τῆς βελόνης καὶ ἐν ᾗ ἐπιπεπτώσει ὁ ἐν ὑπηρεσίᾳ ὑπαλλήλος, εἰς ἄλλην ἐργασίαν ἀσχολούμενος, δὲν δύναται νὰ παρατηρῇ τὴν βελόνην.

Βεβαίως τὰ προηγουστικὰ ταῦτα σημεία τοῦ ἐπιεικέμενου σεισμοῦ δὲν δύναται φυσικῶς τῷ λόγῳ νὰ παρουσιασθῶσιν εἰ μὴ βραχυτάτον χρόνον πρὸ τῆς δονήσεως τοῦ ἐδάφους, καὶ ἰπομένως ἡ προειδοποίησις τοῦ κινδύνου δὲν δύναται νὰ προλάβῃ πᾶσαν καταστροφὴν· ἐκτὸς δὲ τούτου δύναται νὰ παρουσιασθῶσιν αἱ διαταραχαί τῆς βελόνης ἐξ ἄλλου τινὸς αἰτίου, χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ καὶ ὁ προσδοκώμενος σεισμός. Οὐχ ἤττον ὁμοίως διὰ τῆς ἐτελέσεως τῶν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Luvinii γενομένων προτάσεων ἐγένετο τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς σπουδαιότερας ἴσως ἐν τῷ μέλλοντι ἀνακαλύψεις. Ὅμοια ἐλαττώματα καὶ ἀτελείας παρουσιάζουσι καὶ ἄλλαι διαφορὸν σκοπῶν ἔχουσαι συσκευαί, ὡς παραδείγματός χάριν ἡ προειδοποιούσα τὴν ἐλευσιν ἐπιεικέμενης τρικυμίας· ἐξ ὅλων ὁμοίως τούτων πολὺ σπουδαιότερα ἐν γένει εἶνε ἡ προαγγέλουσα τὸν σεισμόν καὶ ἀπαιτεῖ σχετικῶς ἐλαχίστας δαπάναι. Καὶ ἂν μεταξὺ πολλῶν προειδοποιήσεων μία μόνη τύχη νὰ δοθῇ ἐμφαίρας, ἡ δὲ αὐτῆς σωτηρία τοσοῦτων ἀνθρώπων θὰ εἶναι ἀρκούντως μεγάλη ὠφέλεια.

Εἰς τὰ ἀνωτέρω περὶ προηγουστικῶν τῶν σεισμῶν προσδέτομεν διὰ βραχέων καὶ τὴν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπὸ τοῦ Oppermann γενομένην ὑπόθεσιν περὶ τῆς αἰτίας τῶν σεισμῶν: Τὸ ὕδωρ, ὅπερ εἰσδύει βαθύς εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, θερμαίνεται καὶ ἰσχυρῶς, καὶ ἀναλλῶν τοὺς ἀβεστολόθους καὶ τὰ ὅμοια τούτους πετρώματα σχηματίζει κοιλότητας, αἵ τινες πολλὰκις συνάπτονται μετ' ἀλλήλων καὶ δύναται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς κελκυσίαι δοχεῖα. Ἄν δὲ τοιαῦτα δοχεῖα, ἐντὸς τῶν ὁρίων ὁ ἀέρας ἔχει ἄριστον θερμότητα, χωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων δια λεπτῶν πετρωδῶν διαφραγμάτων, τὰ διαφράγματα ταῦτα βαθυηδὸν διαλύονται· διαφραγμῶν δ' ἐπὶ τέλους τούτων, συμβαίνει ἐκρηγῆσις τοῦ ἀεριοῦ. Ὅταν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς γῆς εὐρίσκωνται πολλὰ τοιαῦτα κοιλώματα πλησθέντα ἀλλήλων, τότε ἡ πρώτη ἐκρηγῆσις δύναται καὶ ἄλλας ἐκρηγῆσεις νὰ συνεπιφέρῃ, καὶ μάλιστα ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον μέχρις οὗ πάντα τὰ λίαν λεπτὰ καὶ ἀσθενῆ διαφράγματα διαρραγῶσιν. Τότε ἀποτελεῖται νέον εὐρυχωρότερον κοιλώμα, ἐν ᾧ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὁ ἀέρας προσλαμβάνει καὶ διατηρεῖ μέσην τιμὴν θερμοκρασίαν καὶ ἀνάλογον πίεσιν, καὶ πρὸς τὰ ἐξῆ ἐπιχωρεῖ παντελῆς ἡρεμία. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον δύναται νὰ συμβῶσι σεισμοὶ καὶ εἰς τινὰς περιπτώσεις πράγματι συμβαίνουσιν· ὅτι ὁμοίως πάντες οἱ σεισμοὶ ἢ καὶ οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν γίνονται κατὰ τὸν ἀνω περιγραφέντα τρόπον, εἶναι λίαν ἀμφίβολον.

κ. Γ. Σ. εἰς Βελγιάδιον. Ἐλήφθησαν καὶ οἱ εὐχαριστοῦμεν, τὰ περικλυμμένα ἀπεστάλησαν ταχυδρομικῶς. — κ. Μ. Φ. εἰς Κάιρον. Ἐνεγράφημεν καὶ ἀπεστάλησαν. Πρὸς τὸν αὐτὸν πρόσωπον ἀπεστάλημεν ἤδη. — κ. Γ. Α. Α. εἰς Ἀρμαθίριον. Τὰ αἰτηθέντα ἀπεστάλησαν ὑμῖν ἁμέσως, τὴν δὲ ἄλλην παραγγελίαν σας δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐκτελέσωμεν, ἐπειδὴ τὰ ἐν λόγῳ βιβλία ἐπωλήθησαν πρὸ ἑτῶν εἰς τὸ ἐν Ἀθῆναις βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Κ. Βίλμπεργ. — κ. Δ. Γ. εἰς Γουλιτσαν. Οἱ τόμοι μετὰ τὸ νεώτατον δέσιμον ἀπεστάλησαν ὑμῖν πρὸ δύο ἑβδομάδων. — κ. Γ. Κ. εἰς Ὀδησσόν. Ἐνεγράφημεν καὶ ἀπεστάλησαν. Πρὸς τὸν αὐτὸν κ. Α. ἀπετάθημεν. — κ. Γ. Σ. εἰς Βατούρ. Ἐπράξαμεν κατὰ τὰς ὁδηγίας ὑμῶν, οἱ εὐχαριστοῦμεν δὲ διὰ τὴν φιλικὴν ὑμῶν μέ-

ριμیان. — κ. Γ. Μ. εἰς Λευκωσίαν. Τὸ μετὰ φωτογραφικῶν λειψάνων ἀπεστάλη μετὰ τῆς χάρτης ἀποσταλήσεται μετὰ τινὰς ἡμέρας. — κ. Π. Γ. Φ. εἰς Ἀθήνας. Ἐλιπίσαμεν νὰ ἐλάβετε τὴν ἐπιστολήν μας καὶ νὰ μᾶς γράψετε ἐμφαίρω. — κ. Μ. Α. εἰς Ἀντβέρπην καὶ κ. Α. Κ. Α. εἰς Βορδοσάνη. Συνεμορφώθημεν. — κ. Δ. Γ. Δ. εἰς Τάλαν καὶ κ. Κ. Π. εἰς Σουλινά. Ἐλήφθησαν καὶ οἱ εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Α. εἰς Τάντα. Ἡ τελευταία σας ἐλήφθη, ὡς καὶ ἡ συνδρομὴ τοῦ κ. Α. — Mr. le prof. Guibé à Sées. Nous vous remercions de votre remise, le reste du premier semestre nous est aussi parvenu. — κ. Α. Ζ. Δ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἡ ἐπιστολή σας ἐλήφθη καὶ ἀναμενόμενον εὐάρεστα. — κ. Δ. Ζ. εἰς Κίεσσά. Ἐλάβομεν ὑπὸ σημείωσιν καὶ οἱ εὐχαριστοῦμεν

πρὸς τὸν ὑποδειχθέντα ὑμῖν νέον συνδρομητὴν εἰς τὴν Κλειῶν μας ἀπεστάλησαν τὰ τεύχη. — κ. Γ. Κ. καὶ Συνορ. εἰς Κέρκυραν. Ἐλήφθησαν καὶ οἱ εὐχαριστοῦμεν. — κ. * εἰς * Το ποιητὴν σας „ἡ ἐπαύτις“ μᾶς ἐφάνη ἐν συνόλῳ ἀρετὰ καλὴν καὶ διὰ τὸ ἐδημοσιεύομεν εὐχαρίστως, ἂν δὲν εἶχε καὶ τινὰ ἐλαττώματα, τὰ ὅποια εἶναι μὲν μικρὰ ἐν σχέσει πρὸς τὰς λοιπὰς ἀρετὰς τοῦ ποιήματός σας, ἀλλὰ κάμνουν συνήθως κακὴν ἐντύπωσιν. Πρὸ πάντων οἱ εἰρησώμενοι τὴν προσοχὴν εἰς τούτο, ὅτι πολλαὶ λέξεις καὶ φράσεις φαίνονται προφανέστατα γεγραμμένα μόνον καὶ μόνον χάριν τοῦ στίχου καὶ τῆς ὁμοιοκαταληξίας καὶ καθιστᾶσι τὸ ποιῆμα εἰς πολλὰ μέρη ἀνοῦσιον καὶ βεβιασμένον. Κατὰ τὰ ἄλλα ὁμοίως δυνάμεθα εὐκρινῶς νὰ σᾶς συγχαρώμεν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Γεώργιος Καραμῆτσας (μετὰ εἰκόνας). — Ἡ πίστις εἰς τὴν μαγείαν, περηννόησις φυσικῶν φαινομένων. — Αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς δρόμοις τοῦ Σαϊπῆρου καὶ ἐν τῷ ποιήματι τοῦ Δάντε. ὑπὸ G. Chiarini (συνέχεια καὶ τέλος). — Ἱστορία ἐνὸς ἀσματος ὑπὸ Στυμμενοῦ Οἰκονόμου (διήγημα — συνέχεια). — Πινακοθήκη, ἥτοι ἐρμηνεῖα τῶν εἰκόνων. — Ποικίλα. (Νέα διαίσεις τοῦ χρόνου. — Ἡ βαναυγία. — Ἡ μητροῦδ (σινικός μυθος). — Ἐπαύσεις τῆς ρωσικῆς ἐπικρατείας. — Ἱατροὶ ἐν Ἀμερικῇ. — Νέον ἀεροπλάνον.) — Ἐπιστήμη καὶ Καλλιτεχνία. (Πρόδοι τῆς Βοτανικῆς. — Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἔγκεφαλοῦ. — Θεραπεία τῆς φθίσεως — Ἀτὰν ἐνδιαφέρον πέλασμα πρὸς ἐξήγησιν τῆς περιτορῆς τῆς γῆς. — Φωτογράφησις τοῦ κεραυνοῦ. — Τὸ νέον μελοδράμα τοῦ Γουνόε.) — Βιβλιοθήκη. — Προαγγελοὶ τῶν σεισμῶν. — Μικρὰ Ἀλληλογραφία. ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ. Γεώργιος Καραμῆτσας, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 279). — Ἡμερὰ ἀναπαύσεως. Εἰκὼν ὑπὸ A. Delobbe (ἐν σελ. 283). — Ἐσπέρα ἐπὶ τῶν στεγνῶν τῶν οἰκιῶν ἐν Τύνιδι. Εἰκὼν ὑπὸ Ferdinand Max Bredt (ἐν σελ. 288). — Ἡ δῆρα τῶν τρύχων. Εἰκὼν ὑπὸ Ch. F. Deiker (ἐν σελ. 290).

Ἐκδότης Π. Δ. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύποις Bär & Hermann, ἐν Λειψίῳ. — Χάρτες ἐν τῆς Neue Papiermanufaktur ἐν Στρασβούργῳ. — Διέλων Frey & Sening, ἐν Λειψίῳ.